

Barbara Cartland

Armunäljas

Barbara Cartland
Hungry for Love
1976

Esmakordselt eesti keeles.

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 1976 by Barbara Cartland

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2004 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10360

ISBN 978-9949-20-092-4

Autori märkus

Selle raamatu ajalooline taust on autentne. Lood White'si klubist, lord Alvanleyst ja teistest dändidest ja keigaritest on tõestisündinud.

Ajalugu võlgneb Harriette Wilsonile palju; tema kuulsast mälestusteraamatust, mis ilmus 1826. aastal ja millega ta teenis nii kuulsust kui ka varandust, anti välja kolmkümmend kordustrukki. Kõik selles romaanis mainitud retseptid pärinevad toleleagsetest kokaraamatutest.

Kuninga peakokk Careme viibis Inglismaal lühikest aega. Koduigatsus viis ta peagi tagasi Prantsusmaale.

Esimene peatükk

1817

„*H*arry, kuidas sa võisid saata korda midagi nii hullumeelset?“

„Ma tean, Araminta, et miski ei vabanda mind. Välja arvatud ehk see, et ma olin justkui ära nõiutud.“

„Ja just nüüd... kui meil pole pennigi!“

„Ma tean, ma tean,“ nõustus Sir Harry Sinclair lootusetult.

Harry Sinclair oli ülimalt kena välimuse ja hea kehaehitusega 20-ndates aastates noormees.

Riides oli ta viimase moe järgi, jalas St. Jamesi keigariite ja dändide seas ülipopulaarsed kitsad kollased pantaaloonid, seljas hästiistuv lühike mantel, mille kõrge krae teravad nurgad ulatusid tema kandilise lõuani. Harry oli

kahtlemata mees, kes pani iga naise südame kiiremini põksuma.

Aga tema õe Araminta ilme oli kohkunud, kui ta küsis pingutatult ükskõikse häälega:

„Kui... palju... sa kaotasid?“

„Kuussada naela!“

Araminta karjatas jahmunult. Seejärel sammus ta justkui enesega sisemist võitlust pidades akna juurde ja jäi silmitsema rahulikku Bloomsbury tänavat.

„Ma käitusin nagu hullumeelne, nüüd ma saan sellest aru,“ lausus vend tema selja taga, „aga Wayne võitis terve õhtu. Tal oli saatanlikult õnne. Igasuguse loogika kohaselt oleks ta pidanud selle mängu kaotama.“

Araminta ei vastanud ja Harry jätkas hetke pärast:

„Ta istub seal alati neetult üleoleval ilmel, nagu oleks isegi võitmine talle midagi ääretult alandavat. Temas on midagi, mis mind ärritab.“

„Kellest sa räägid?“ küsis Araminta tuhmi häälega.

„Wayne'i markiist. Ma ei usu, et sa oled temast kuulnud, aga ta on väga mõjukas seltskonnategelane. Dändid jäljendavad tema kaelasidemeid ja keigarid püüavad tema vägi-tükke korintlaste kombel järele teha.“

„Kõlab, nagu ei meeldiks ta sulle.“

„Ma vihkan teda!“ vastas Harry kirglikult. „Nagu ma juba ütlesin, Araminta, ärritab ta mind kohutavalt. Ta jalutab klubisse, nagu oleks ta selle omanik, kuigi jumal teab, et seal on tunduvalt tähtsamaid liikmeid kui tema.“

„Ja ikkagi ei mõista ma, miks see sind nii palju häirib, et sa otsustad temaga kaardimängus rinda pista!“

„Nüüd ma mõistan, et see oli metsik ja hull tegu,“ tunnistas Harry. „Wayne võidab alati! Kõik klubis viskavad selle üle nalja. Aga selles, kuidas ta mind vaatas, kui ma lauda istusin, oli midagi...“

„Kas sa võiksid selgitada, mida sa sellega... mõtled?“

„Oh, ma arvan, et see kõlab tobedalt, aga ta pani mind tundma, nagu oleksin ma mingisugune „maakas“ – mingi „algaja“ – mida ma ka kahtlemata olen!“

Harry Sinclair neelatas.

„Ma tahtsin ennast tõestada ja vaata, missugusesse eba-meeldivasse olukorda see mind viis!“

„Mitte ainult sind,“ ütles Araminta vaikselt.